

ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟΣ

Είναι κακός. Έτσι του λένε. Το πιστεύει.
καμιά φορά κι ο ίδιος. Στο σχολείο
είν' απ' τους τελευταίους μεσ' στην τάξη.
«Πάλι δεν άνοιξες,– φωνάζει ο δάσκαλος – βιβλίο!»

Η μάνα του, που ωστόσο τον λατρεύει
– ε, και ποια μάνα... – είν' απελπισμένη
«Θα δεις της λεν – αργότερα θα σιάξει...»
Μα αυτή χαμογελάει λυπημένη.

Το βράδυ σαν σχολάει γυρνά στο σπίτι
με ρούχα λερωμένα ξεσχισμένους.
Δεν του μιλάν. Κι αυτός σε μια γωνία
την ίδια πάντα – μένει ζαρωμένος.

Τσακώνεται με όλους. Τον μεγάλο
αδελφό του δεν χωνεύει προ παντός
που όλο του μιλά με καταφρόνια
(κι όμως το άδικο το έχει πάντ' αυτός...)

Και μόνο αργά τη νύχτα, όταν μένει
κλεισμένος μοναχός στα σκοτεινά
κάτω απ' το πάπλωμά του σιγοκλαίει
και μια απορία του σφίγγει την καρδιά...

Ένα παράπονο βουβό τον κυριεύει,
ένας λυγμός κρυφός και απαλός:
Γιατί αλήθεια σαν όλους τους άλλους
κι αυτός να μην μπορεί νάναι καλός;...